

b á b o v

Radka

ky na

Třeštíková

k o n c i

motto

s v ě t a

Bábovky na konci světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Třeštíková
Bábovky na konci světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Věnováno těm,
kdo tuhle knihu
berou do ruky s láskou**

b á b o v

Radka

k y n a

Třeštíková

k o n c i

motto

s v ě t a

**Budoucnost
neexistuje**

bezradná

Rebeka

První rok

Máma tvrdí, že mám, co jsem chtěla. Já si nemyslím, že tohle jsem chtěla, ale uklidňuje mě, že to ví aspoň ona, že mi řekne i to, co budu chtít, až se vrátím domů, protože já nemám žádný plán ani malý plánek, nejsem ani ve stavu ho vymyslet. Žiju přítomností, soustředím se jen na bezprostředně nadcházející úkoly, které mi zadávají sestřičky. Dokud si nedojdu na záchod, tak mě stejně domů nepustí. Tak to prostě je. Můj nejbližší osud se smršknul do předepsané formy stolice a doma na mě čeká jen nepořádek a postýlka, kterou koupil Martin, ale složit si ji budu muset sama.

„Přinesla jsem ti led,“ usměje se Karolína a rovnou mi ho dá do čaje.

Skrz okno svítí slunce přímo do pokoje, stíny, asi od záclon nebo od nábytku, kreslí na podlahu pruhy a všechno je nažloutlé jako staré fotky. Venku je tak čtyřicet stupňů a uvnitř vyloženež sauna.

„Odkud?“

„Dole z bistra.“

Nevím, o čem se s ní mám dál bavit. Já ani nechci. Nechci, aby tady byla, není mi to příjemné. Proč tady, proboha, je? Zbláznila se snad? Co když mi něco udělá? Anebo Martínkovi? Zabloudím očima k postýlce. Ještě jsem si nezvykla, že to dítě v ní je můj syn. Měla bych k němu mít automaticky nějaké mateřské pouto, příroda by tohle měla zařídit, ale zatím nezařídila nic. Když si ho přiložím k prsu, cítím se divně. Když se narodil, vzpomněla jsem si na svoji vlastní matku a na vánočního kapra. Ona si vždycky nadiktovala, aby jí z kádě vytáhli tříkiláka, přibližně kolem tří

kilo aby měl, protože dvě jsou málo a hodně přes tři, to by se nesnědlo, tašku měla vlastní a všude byla krev. Porodní asistentka se smála, že je to kluk jako buk, takový primitivní rým a tolik uklidnění v něm. Cítím se jako vítěz a můj syn je moje největší trofej, na zápěstí má Martinovo jméno i příjmení, na sobě přidělené erární dupačky, vůbec se mi nepodobá, ale je můj. Jsme tři, ale jenom tři nikdy nebudeme.

Karolína si přisune křeslo až k postýlce a sedne si do něj. Dívá se před sebe jako do akvária na barevné rybičky, co spolu nemůžou plavat v jedné vodě, protože ta dravější pokaždé sežere tu nejslabší, ale teď zrovna není jasné, která je která. Můj porod vodu rozčeřil.

„Martin nepřijde, má strašnou kocovinu. Domů přitáhnul až ve čtyři ráno. Usnul v botách, čuně.“

Představuju si, jak mu ty boty Karolína sundává a přikrývá ho dekou, s velkou pravděpodobností jí to čuně, co udělalo dítě milence, závidím. Bezradně poslouchám, jak se mi posmívá.

„Musela jsem mu rychle udělat vývar.“

Nemusela.

„Takže opravdu Martin, Martínek. Tomu říkám zmatek.“

„To jo,“ řeknu. Co jiného mám říct? Než se napiju čaje, vzpomenu si na Maryšu. Být na Karolínině místě, tak mě otrávím, ale ona ani nevzdychne, působí spokojeně. Zjevně má ráda i děti, které jí nepatří.

„Všechno proběhlo v pořádku?“ zajímá se.

„Ano.“

„Epidurál?“

„Ano.“

„Museli tě šít?“

„Ano.“

„Mě taky. A placenta?“

Nejsem si jistá, jestli je to výslech, anebo soutěž. „Co s ní?“

„Odešla sama?“

„Kam?“

Karolína se upřímně rozesměje. Okno je dokořán otevřené, přesto mám pocit, že za tu chvíli vydýchala už všechny vzduch v místnosti. Tváří se, že je se vším v pohodě, a přitom mi svým ostrým pohledem pomalu stahuje z těla kůži jako z králíka.

„Tři kila. Martina měla skoro čtyři, když se narodila,“ pokračuje.

Přišla mě mučit, o tom už není pochyb. Nevím, co dělat. Nemám kam utéct a mezi nohama mám tak velkou vložku, že mi dělá problém každý krok. Cítím se roztrhaně, tlustě a děsivě. V očích mám po porodu popraskané žilky. Oni mi říkali „zavřete oči“, ale já jsem chtěla vidět, jestli má Martin radost.

„To je moc,“ zívnu. Celou noc jsem nespala.

„Martin měl prý skoro pět, když se narodil.“

„Jak to souvisí?“ Karolínina dcera přece není jeho, ačkoliv se taky jmenuje po něm.

„Vždycky chtěl holčičku.“

„Mně říkal, že chce kluka,“ zalžu. Proč pořád lžu? Martin nikdy žádné dítě nechtěl. On nechtěl ani psa. Nikoho, o koho by se musel starat a s kým by se musel dělit o pozornost. Radost neměl, toho bych si všimla i přes popraskané žilky.

Karolína mávne rukou, přece se nebudeme dohadovat o takové maličkosti. „Hlavně že je to dítě zdravé. Už mu kontrolovali sluch?“

Doufá snad, že bude hluché, aby se ta moje nezpochybnitelná výhoda, co oproti ní mám, o něco zmenšila? Tak tady to máš, Martine, jedno dítě není tvoje a jedno je hluché, vyber si sám, o které se budeš starat. Ententýky, dva špalíky.

„Slyšíš?“

„Co?“

„Jestli mu už kontrolovali sluch,“ zopakuje Karolína a začne v rychlosti uklízet můj pokoj.

Možná jí jenom krivdím. Je hodná, nebo ne? Zajímá se o mě i o dítě, zatímco Martin doma vyspává kocovinu. Odpustila mu.

Odpustila mi. Je to jeho žena, to mi máma vždycky připomene, ona má Karolínu ráda, dost se jí zastává a já teď musím taky, vždyť mi přinesla sadu malinkatých světlemodrých pyžam, velkou kytičici, krém na strie a taky sehnala ten led. Najednou působí jako moje kamarádka. Jediná, která za mnou přišla, protože Saša už do porodnice nikdy nev kročí. Na to mám vzít jed. Nechci myslet na jed ani na kapry ani na vývar. Chci, aby skončila doba návštěv a Karolína odešla navždy. Nech nás na pokoji. Nepatříš k nám! Vezmu si Martínka do náruče a on se jako na povel rozkřičí, sotva se ho dotknu. Jen křič, taky bych křičela.

„Spal,“ podotkne Karolína. „Když dítě spí, nechej ho spát,“ dodá ještě.

Snažím se ho utiřit, ale nevím jak, tak zapnu televizi. Třeba je to dítě po Martinovi a ve vteřině znovu usne s rukou v trenkách.

„Nejspíš má hlad. Musíš ho nakojit. Musíš kojit!“

„Kojila jsem, než jsi přišla.“ Nechci znovu kojit, rozhodně ne před Karolínou, moc mi to nejde, ale ona na to vyloženě čeká! V očích má výzvu. No tak se nestyď, Rebeko. Šukala jsi s mým manželem tři roky a nestyděla ses ani trochu a teď se budeš stydět ukázat prso, když máš nakrmit to nevinné dítě? Okamžitě to udělej, nebo to udělám já. Byla by toho schopná? Myslím, že jo. Karolína je schopná všeho, všechno zařídí, o všechno se postará.

„Už ses rozhodla, kde budeš bydlet?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. Do mojí garsonky se nevejdeme, měla jsem to řešit dřív, ale Martin slíbil, že to vyřeší za mě. Dělá přece do realit. Vím o pěkné řadovce, říkal. Za pár měsíců bude hotová, říkal. Zahrada pěkná, tak akorát, říkal. Jenže ten dům stojí kousek od Karolínina domu, to určitě neříkal! Nechci mít dům kousek od Karolínina domu. Nechci na ni mávat z naší pěkné, tak akorát zahrady. Zdravit ji, kdykoliv půjde s kočárkem kolem. Chodit si k ní pro petržel, když mi dojde. Ještě mi to všechno nedošlo, ale už mi to pomalu dochází.

„Měla bys bydlet co nejbliž k nám.“ Karolína se zlehka dotkne její paže. Jen tak beze všeho se pasuje do role psychiatra a mně přidělí roli duševně nemocného pacienta, co musí být pod dohledem.

Ucuknu. „Nám?“

„Nechápu, proč se tomu tak bráníš. Je to pěkná řadovka s pěknou zahradou, ne moc velkou ani moc malou.“

„Jo, já vím, tak akorát.“

„Všechno je nové. Čisté. Ve vysokém standardu. A ta kuchyň. Vidělaš tu kuchyň?“

„Ne.“

„Zasloužíš si bydlet ve velkém hezkém domě. Martin ho bude platit, to je bez debat. Musí za to všechno převzít zodpovědnost. Už jsem s ním o tom mluvila a jsem si jistá, že to chápe.“

„Hm.“

„Ta tvoje garsonka je jako skladiště, tam nemůžeš bydlet s dítětem.“

Otočím se. „Ty jsi byla u mě doma?“

„Martin mě tam poslal pro činky. Vůbec jsem je nemohla najít. Potřebuješ si trochu zorganizovat život, Rebeko!“

To ano.

„Budu ti pomáhat.“

To ne!

„Martin to s dětma moc neumí,“ pokračuje. „Martinu ještě nepřebalil ani jednou, na něj prý můžou čurat jen holky od osmnácti nahoru, znáš ho.“ Haha, blbé Martinovy vtipy, ona radši všechno udělá za něj. „Složila jsem ti tu postýlku.“

Máma má pravdu, mám, co jsem chtěla, a dokonce za to poděkuju, i když bych to zvládla sama. „Díky, ale zvládla bych to sama.“

„Nemůžeš být sama úplně na všechno, Rebeko. Hrdost stranou. Já se o malého postarám, když bude u nás, nemusíš se bát.“

Zalapám po dechu. Můj syn bude přece jenom se mnou! Martin bude přece bydlet s námi! Slíbil, že se od Karolíny odstěhuje,

až se to dítě narodí. Ta pitomá řadovka snad není jediný volný dům na celém světě, do kterého se my tři vejdemo.

„Nějak to vymyslíme, až přestaneš kojit,“ rozhodne Karolína. „Jsme přece dospělí lidi, co se umí domluvit. Co se stalo, stalo se. Já se na tebe nezlobím. Nic ti nevyčítám. Opravdu. Děti jsou radost, čím víc, tím líp, že ano? Velká rodina, to byl vždycky můj sen. A Martina bude mít brášku, to je taky dobře. To je rozhodně dobře,“ řekne, jako by to teď potřebovala dvakrát podtrhnout. „Jedináčci bývají rozmazlení. Haló, Rebeko, vnímáš mě?“

Přestávám slyšet. Před mýma očima se z Karolíny stává orel, který v drápech odnáší z jedné tak akorát velké zahrady jedno malé kotě. Možná si s ním chtěl jenom hrát. Možná si se mnou Karolína teď jenom hraje. No dobře, jak chceš! Stáhnou si ramínko noční košile a začnu kojit rovnou, odhodlaná nepřestat s tím nikdy.

Druhý rok

„Kojit takhle velké dítě, to je taky nerozum, to je teď moderní, nebo co? Já jsem tě nekojila vůbec. Nám všichni cpali sunar už v porodnici, to byla tenkrát móda.“

Nechci další přednášku o sunaru. „Jo, já vím, vyprávíš to pořád dokola.“

„Tohle tomu dítěti nemůže stačit, to mlíko už nemá ani žádné vitamíny, jen se na sebe podívej, jsi jako lunt. Nemáš už z čeho brát!“

Postavím se před úzké zrcadlo v úzké předsíni, srovnám si v podprsence kojící polštářky a jen se na sebe podívám. Hodně jsem zhubla, pod očima mám kruhy z nevyspání a padají mi

vlasy, pořád bydlím ve své garsonce, pořád ještě mám svoji hrdost. Mám hrdost, dítě a naivní představu o úplné rodině nebo aspoň o normálním partnerském vztahu, ale já jsem v normální rodině nevyrostla a normální vztah jsem nikdy neměla. Měla jsem jenom mámu bez táty a pak Martina, tedy jeho půlku nebo spíš třetinu. Čtvrtky večer a soboty ráno a občas pár hodin přes den, to je spíš pětina, určitě je to mnohem méně, než normální vztah potřebuje ke své definici, to ani nemusím počítat.

„Proč se nepřestěhuješ do té pěkné řadovky, Rebečko, když ti to Martin nabízí? Mohla bys dát Martínka do kočárku na zahradu. Tady nemáš ani balkon.“ Máma chodí s Martínkem v náručí od dveří k jedinému oknu v bytě, to je přesně sedm kroků, to spočítané mám. Saša tvrdí, že už mám spočítané všechno.

Pokrčím rameny.

„Na čerstvém vzduchu by spal jako dudek, to bys viděla. Že jo, Martínku, to by se spinkalo, panečku, hezky ve stínu, to bys měl tvářičky.“

„Tvářičky má i bez zahrady.“

Máma mávne rukou. „Dům je dům.“

S tím se dá souhlasit. „Ještě ho nakojím, než půjdu.“ Ještě pořád ho kojím, ale už jen proto, abych se o něj s Karolínou nemusela dělit, a občas jdu na rande, abych si dokázala, že to v životě zvládnu i bez chlapa, kterému přijde srandovní, že mi z prsou teče mlíko a každé je jinak velké, schválně to mlíko olizuje, blbec, a nemístně to komentuje. Chci, aby po mně toužil jako kdysi, ne aby se mi posmíval a hrál si na mimino, když je ve mně. Saša tvrdí, že se od něj musím oddělit co nejdřív. Jsem snad bílek? Táhnou se, ale když se vyšlehám, přidám cukr a strčím se do trouby, budou ze mě pusinky? Jdu se převléct.

„Každá ženská má udělat to, co je nejlepší pro dítě,“ řekne máma, když se jí přijdu ukázat v nových černých šatech. Zní to jako zklamání, výčitka a urážka zároveň.

„Takže mu mám dát sunar?“

„Ale prosím tě, o sunar nejde. Udělám ti polívku na zítra. Máš maso na vývar?“

„Nemám.“

„Ani v mrazáku?“

„Nemám mrazák,“ připomenu jí.

„Nechápu, jak můžeš žít bez mrazáku.“

„Ani já ne.“ Nemám Martina, balkon, maso na vývar ani mrazák, nemám už z čeho brát, nechápu to, ale žiju.

Máma zavrtí nesouhlasně hlavou, zastaví se, zkriví obličej, nejspíš ji zlobí kyčel, to poznám, ale Martínek otevře výhružně jedno oko, tak se dá znovu do pohybu. „Kdo to vůbec je?“ zeptá se mě.

„Kdo?“

„No ten člověk z bindru.“

„Tindru.“

„To je jedno, co když je to úchylák? Jak se jmenuje?“

„Znáš všechny úchyláky jménem, nebo co?“

„Nezlehčuj to. Není to bezpečné. Piš mi každých deset minut, rozumíš? Lidi si na těchhle seznamkách můžou vymýšlet. Ani ty fotky nemusejí odpovídat realitě!“

To je fakt, já jsem zapřela vlastní dítě a fotku jsem si vyretušovala. Doufám, že mě za to Sebastian rovnou nezabije.

Ruce má velké, toho si všimnu hned, obě leží na stole jako příbor u talíře, klidně by mohl být škrtič, ale fotku si neupravil vůbec, a že je mu dvacet, to bude asi taky pravda, působí nedospěle.

„Znervózňuju tě, jo?“ všimne si. Proč se tak atraktivní kluk seznamuje přes internetové seznamky?

„Trochu.“ Potím se v podpaží, ale to v těch černých šatech nemůže být vidět, proto jsem si je vzala na sebe. Od porodu se potím nepřetržitě, jako bych to mateřství ze sebe potřebovala komplet vypotit a vrátit se do doby, kdy jsem já byla jenom já, ne já máma, ženská, co musí v každé chvíli udělat jen to, co je dobré pro dítě, a pro sebe nic.

Sebastian se zasměje. Dlaní si prohrábne husté světlé vlasy, které se mu nad čelem složí do dokonalé vlny. Holky od sousedního stolu na něj zírají od chvíle, co jsme si sedli. „Jsi vdaná, jo?“

Zavrtím hlavou.

„Rozvedená, jo?“

Znovu zavrtím hlavou.

„Kolik ti vlastně je? Třicet osm třeba, jo?“ Tipne si.

Měla bych se jít domů vyspat, abych nevypadala o osm let starší. Nejsem si jistá, co tady vůbec dělám, vždyť ani nejím ramen, ale nechci, aby si Martin myslel, že jsem zoufalá, že si bez něj neporadím, že sedím každý večer doma a brečím do polštáře, když on je u Karolíny. Chci, aby žárlil. Chci si najít kluka, co bude jenom můj. „Chtěla jsem to zkusit.“

„Zkusit, jo?“

Pokrčím rameny. „Jestli jde přes tinder najít normálního kluka.“

„Hledáš normálního kluka, jo?“

Hledám kluka, co nebude na konci každé otázky říkat *jo*. „Já asi nehledám nikoho.“

Sebastian se usměje. „Ani já ne. Ale ty seš hot. Co budeš jíst? Klasika, tonkotsu, jo?“

„Nevím.“

„Nejlepší ramen maj v Berlíně, to je jasný,“ pokračuje Sebastian.

„To je jasný.“

„Máš ráda Berlín, jo?“

„Nikdy jsem tam nebyla.“ Tak daleko Martin odjet nemohl, ale jednou mě vzal do Karlových Varů. Na oplátku. Na otočku.

Měla bych napsat mámě, že jsem v bezpečí, že Sebastian není vrah, že je to prostě ještě puberták. Zvednu se a jdu na záchod a jsem tam nekonečně dlouho.

Když se vrátím, mám o centimetr delší ofinu, na sobě triko a džíny a před sebou půllitr piva, protože Rosta má nejspíš před výplatou. O ničem jiném než o penězích nemluví. Čekám, kdy vysype kapsy a začne přede mnou na zeleném ubrusu skládat mince na hromádky. Ta vpravo bude na novou kuchyň z Möbelixu. Vytáhne mobil a ukáže mi projekt.

„Pěkná.“

„Ty máš troubu nahoře, nebo dole?“ zeptá se mě.

„Dole.“

„Teď už se dávaj spíš nahoru.“

„Tak si ji dej nahoru.“

„A digestoř?“

„Co s ní?“

„Nahoru nad sporák, nebo zabudovaná do něj?“

Pokrčím rameny. „Já nemám žádnou digestoř.“

„Ani recirkulační?“

Zavrtím hlavou. „Já nemám ani mrazák.“

„Jak můžeš žít bez mrazáku?“

Měla bych napsat mámě, že jsem v bezpečí a že jsem jí našla kluka. Dopiju pivo, zvednu se a jdu na záchod.

Když se vrátím, vlasy mám stažené do culíku, na sobě mám po dlouhé době sako. Míra tvrdil, že mě vezme do divadla rovnou z práce. Přinesl mi obrovskou kytku, to je od něj hezké, to nikdo předtím neudělal, akorát ji budu muset celý večer držet a ona pak stejně dlouho nevydrží, když ji nedám hned do vody. Míra je zastupitelem na Praze 8. O politice toho ví hodně, a když mi něco říká, tváří se, že je to státní tajemství. Má rád jídlo, to na fotkách nebylo vidět, je čerstvě rozvedený a chtěl by se dostat do sněmovny, to je jeho životní sen. To by Jituna čuměla. Jituna bude asi jeho bývalá žena. Nevím. Neptám se na nic, ten člověk mě vůbec nezajímá a tu kytku bych nejradši vyhodila do koše. Bolí mě ruka.

„Co chceš ty?“ zeptá se mě Míra, když si ve foyer objedná chlebiček. Je z něj cítit česnek, asi od oběda, a mentol, to jak se žvýkačkou pokoušel zbavit toho česneku. Nedočkavě se zakousne do chlebičku z té strany, kde je vajíčko s majonézou.

Tupě zírám na žvýkačku, kterou si odložil na hřbet svojí dlaně, a na kousek žlutku, co má na kravatě. Ptá se mě na jídlo, nebo na zbytek života? „Já bych si asi radši dala ramen.“

„Tady nemají ramen.“ Míra se na mě zmateně zadívá, já mu vrátím kytku a odjedu za Sebastianem, protože Sebastian aspoň hezky voněl, zavolal mi Uber a každou noc mi píše, jak strašně mě ošuká, až mě znovu uvidí. No dobře, tak ať mě ošuká. Potřebuju na Martina zapomenout!

„Nepustíme si péčko?“ navrhone, sotva si sundám v předsíni boty. Vede mě někam dolů do přízemí luxusního baráku, je tam pes, kterému říká „Rocky, buď zticha“, a mně říká, ať neťukám podpatkami.

„Péčko?“

„Můžem vyzkoušet nějaký věci.“

„Nechci nic zkoušet.“

„Se bojíš, jo?“ Sebastian mě neobratně povalí na postel a pevně mi sevře obě zápěstí. „Popros.“

Jsem z toho všeho trochu zmatená. O co mu jde? „O co?“

„Popros!“

„Prosím.“

„Jo, pros. A otevři pusu, dělej.“

Otevřu ji a on mi do ní plivne. Směje se tomu, jak se šklebím, ale když se mu pokusím vyvlíknout, tak najednou zvážní a chytí mě pod krkem. „Takhle se ti to líbí, jo?“

Vrtím hlavou. Takhle se mi to nelíbí. „Nech mě,“ zasípám.

„To bylo moc, jo?“

„Jo.“

„Vystříkáš se na zem, jo? Budeš stříkat jak hadice,“ řekne trochu výhrůžně, strčí do mě prsty a pak se diví, že ta hadice nefunguje,

tak mě otočí na břicho a začne mě tahat za vlasy tak silně, že se celá zkroutím, aby mi je všechny nevyrval. Přišla jsem sem dobrovolně, chtěla jsem to, tak to mám. Nechám Sebastiana, ať si na mně zkouší všechny ty věci, co sleduje na Pornhubu, ať mě teda przní, tak tomu říká on. Pořád to slovo opakuje a udělá se do mě, aniž by se mě aspoň zeptal, jestli беру prášky. Zvednu se z postele a posbírám svoje věci. Oblíkám se v rychlosti v předsíni, zatímco on na mě volá, ať jsem potichu, jo? Jinak přijde máma a bude prudit.

„Prosím tě, kolik ti je?“ Je to spíš řečnická otázka, přece vím, že je mu dvacet. Nemůžu najít kalhotky.

„Šestnáct. Za měsíc sedmnáct ale.“

Ale? Je mu šestnáct, za měsíc sedmnáct ale? Proboha, je mu šestnáct! Měla bych mámě napsat, že jediný úchylák jsem tady já. Měla bych se na další schůzky už vykašlat, nikoho nehledat, najít zase samu sebe, už ani nevím, kdo jsem. Chci si zabořit hlavu do polštáře, stydět se a brečet a spát celou noc, trochu cestovat, klidně do Berlína, hodně se smát, zabít se sama, koupit si mrazák a strčit do něj maso na vývar, přestat kojít, ztratit se, odpustit si, odmilovat se a pak se znovu zamilovat, zamknout se na záchodě, aby mě máma neviděla, protože jinde se zamknout nedá.

„Dala jsem ti pod polštář chalcedon,“ zaťuká na mě.

„Co to je?“

„Léčivý kámen. Posiluje mezilidské vztahy.“

Třetí rok

Otevřu malé okýnko, co nikdy nejde pořádně dovřít a máma ho nikdy nenechá opravit, protože větrat na záchodě, to se stejně musí. Sednu si, mezi nohy si strčím plastový kelímek a čekám.

„Mám nověj job,“ ozve se Saša zpoza dveří. „Teda když si zlepším kraul a angličtinu, tak mě vezmou. Angličtinu mám dobrou,“ zhodnotí si ji sama.

„Už jsi jako Johana.“

„A ty jako Karolína,“ vrátí mi to.

„To teda nejsem.“ Nejsem blázen, nic si nevybarvuju, nic neměřím, nic nepočítám, nemám ovulační aplikaci a jedno dítě už mám, můžu být v klidu.

„Mě neživí chlap,“ přisadí si ještě Saša. „Musím makat.“

Proč bych já měla makat, když Karolína se do práce ještě nevrátila? Proč by mě Martin neměl aspoň živit, když já toho pro něj dělám tolik a odpouštím mu všechno? Kdy se ze mě stal barevný papoušek ve zlaté kleci, co všechno jen opakuje po Karolíně? Kde jsou moje ambice, sny a vášně pro cokoliv? „Chceš být plavčík, nebo co?“ divím se, zatímco čurám do kelímku a trochu sama sobě na prsty a dívám se dolů do košíku plného starých časopisů v naprosté rezignaci na nový život.

„Letuška.“

„Nemůžeš být letuška.“ Saša nemůže být letuška, když já nejsem nic!

„Závidíš?“ I přes dveře slyším, jak dobře mě Saša zná.

Utrů se a spláchnu. Kalhotky nemám, Martin má rád, když chodím bez nich. Když si mě může kdykoliv vzít. A pak zase odložit do té hezké řadovky se zahradou tak akorát, o které tvrdí, že je moje, ale napsaná je na něj a na Karolínu. Chybí mi hrdost, tu jsem vyměnila za pomstu nebo za poněkud zkreslenou představu o ní. Nic nedělám. Nic neznamenuju. Nic nevlastním. Už ani sebe. Měla jsem utéct, ale zvrtila jsem si kotník a čas mě předběhl. „Hele, tahle holka přežila nějakou šílenou nehodu. Přišla úplně o všechny.“ Vyjdu ze záchodu a podám Saše starý časopis s pokroucenými rohy a kelímek s močí postavím na okraj umyvadla.

„A co já s tím?“ utrhne se na mě Saša. „Co já pořád s tím?“

„Co?“

Saša mě odstrčí, vběhne na záchod a vyzvrací se, ale je to spíš takové dávení ničeho než skutečné zvracení jídla. Nechá-pavě na ni zírám.

„Ty jsi těhotná?“

„To určitě. Něco blbýho jsem snědla.“ Saša si utře pusy a napije se z termosky, kterou pořád tahá s sebou. „Mám svůj život,“ řekne, ani nevím proč. Tohle Saša umí. Starat se jen o sebe. To dotáhla k dokonalosti.

„Máš taky Kryštofa. Kdo se o něj postará, když budeš pryč? Kde vůbec je?“

„Venku s tátou. Kryštof je s ním stejně radši.“

„Děda není máma.“

„A dítě není balvan.“

„Říká kdo?“

„George.“

„Jo, no, to má pravdu.“ George se v kamenech vyzná. „Dítě nemůžeš jen tak někam odložit.“

„Tři roky jsem se od něj nehla!“ vyčte mi Saša, jako bych za to mohla, že jí umřela máma, jako by tři roky stačily, přitom jí celou dobu pomáhá táta i Karolína. Všichni jí pořád pomáhají.

„Kryštofovi je teprve devět,“ připomenu jí. Devítileté dítě toho bez pomoci moc nezvládne. Ani já toho bez pomoci moc nezvládnou, a to mi bude dvaatřicet.

„Ty seš těma dětma úplně posedlá.“

„Mám jenom jedno.“

„To je jedno, že máš jenom jedno, když pořád řešíš další.“ Od někoho, kdo neřeší ani to jedno, co má, to zní divně.

„Neřeším, prostě to s Martinem zkusíme. To je přece normální, že mají lidi víc dětí.“ Použít slovo *normální* v mém případě zní ještě divněji.

„Za chvíli budeš blázen jako Karolína.“

„Nebudu!“ namítnu rozhodně, přitom upřeně zírám na ke-límek, tak už možná jsem.

„Vůbec Martin o tom, že nebereš prášky?“

„Neptal se.“

Tomu se Saša zasměje. „Chudák.“

„Teď ho budeš litovat, nebo co? Martin má děti rád. Dokonce i cizí,“ připomenu jí.

„No vidíš,“ ušklíbne se Saša, když vytáhnu těhotenský test z kelímku. Na sobě má žluté šaty, které jí vůbec nesluší. Žlutá ostatně sluší málokomu. Mně taky ne, ale Johana zvolila žlutou, protože sluneční paprsky, optimismus a pozitivní vidění světa, a protože máma řekla, že to pro ně Johana dnes dělá skoro zadarmo, tak ať si to prostě oblečeme a dáme jí pokoj svatý, pořád si na něco stěžujeme, jsme zbytečně vulgární a cynické, máme v sobě spoustu negativní energie, nežehlíme povlečení ani kapesníky a určitě ani nemeditujeme. Meditaci v dotazníku nezaškrtl vůbec nikdo, to se pak nemůžeme divit, že nám chybí láska!

Mně chybí víno a kuráž říct nahlas, co si myslím. Ve skleničkách k přípitku je jenom voda, v té žádná pravda není, ale máme si jí vážit a být Georgovi vděční za to, že ve studni zase nějaká je. To je přece úplný zázrak!

„Vypadáme jako chcanky,“ řekne Saša, když konečně vyjdeme před dům do zahrady plné barevných balonků. Johana si dala na výzdobě záležet, ačkoliv o ty balonky ji nikdo nežádal, ty jí zbyly ve sklepe ještě od doby, co se živila prodejem dárkových košů. Balonek zdarma, kdo by ho nechtěl?

„Karolíně to sluší,“ pochválím ji, i když nechci.

„Prosím tě, dyť je narvaná botoxem jak ranní tramvaj. Nečum na ni furt. Co na ni furt čumíš?“

„A jak mám na ni asi nečumět, když stojí támhle vpravo?“

„Nevím, čum doleva,“ odsekne Saša otráveně.

Řešit Karolínu už se mnou nechce, moje možnosti už jsme probraly stokrát a nikam to nevede, když pořád stojím na místě, odkud jsem jako Martinova milenka kdysi vyšla, nic z toho, co jsem si myslela, že vyjde, mi nevyšlo, a navíc to tak hloupě

vyšlo, že zrovna tenhle víkend mám v kalendáři označený hvězdičkou. Jak mám čumět doleva, když vlevo je jenom pole a vpravo moje všechno? Nesnáším kalendář, červený zvýrazňovač, hvězdičky a pohled na Karolínu, která drží za ruku moje dítě a tou druhou se občas mimochodem dotkne Martina, kterému za krkem sedí Martina. Já jí neříkám zdrobněle, protože mě její přítomnost v blízkosti Martina rozčiluje, vadí mi, že se k ní chová jako k vlastní dceři a vůbec si nestěžuje, že ho bolí záda, ačkoliv když to po něm chce jeho vlastní syn, tak se na ta záda vždycky vymluví.

„Kde se pořád zašíváte?“ odchytlí nás máma. Pevně mi stiskne paži, asi abych se znovu někam nezašila. Vypadá svěže a mladě. Asi zase šuká, tvrdí Saša, já si svoji mámu při sexu představovat nechci.

„Meditovaly jsme.“

Slyším Sašu, jak se za mými zády směje.

„To je dobře. To je moc dobře. Pojďte, za chvíli začne ceremonie.“ Oslavě narozenin říká ceremonie.

„Au,“ Saša šlápne cestou na něco tvrdého v trávě. „Příroda,“ řekne s takovým znechucením, že mě donutí ji aspoň trochu bránit. Všude je rozkvetlo, zeleno a osvíceno.

„Hezky to tady voní. Trávou.“

„Ty máš trávu?“

„Ne.“

„Nemáte ji zaškrtnutou,“ připomene nám oběma Johana. V ruce má šanon plný poznámek, vyplněných dotazníků a tváří se zoufale. První akci ve své nové agentuře si nejspíš představovala úplně jinak. Mělo by se jí jasně říct, jestli jsou to narozeniny, výročí, svatba, pohřeb, firemní akce nebo odhalení pohlaví dítěte. „Vůbec nevím, o co tady vlastně jde,“ vzdychne.

„To nikdo.“

„Nechápu, že pozvala i Karolínu, po tom všem, co mi udělala.“ Znám lítostivěji, než bych měla. Všechno tady na mě dneska padá,

ačkoliv podle statického posudku je mámin dům po náročné rekonstrukci v pořádku a spadnout by neměl.

Saša si povytáhne šaty trochu nahoru, aby aspoň byly mini, když už nic, pak se plácne do stehna, kam jí dosedl nějaký hmyz. Je ho všude kolem plno. Lítá, bzučí, otravuje. Přesně jako Karolína. „Asi tady máme společně uvolnit tu naši negativní energii. Tys nečetla pozvánku?“

„Četla.“ Vyznívala divně, úplně jinak, než pozvánky obvykle vyznívají. Obvykle jsem před ničí oslavou nepotřebovala vyplnit dotazník o svém zdravotním stavu, o tom, jestli pravidelně cvičím, medituju, zdali mám zkušenost s drogami a jaké léky беру.

„Všichni jsme jedna velká, šťastná rodina, haha. Myslíte, že jsou tady klíšťata?“

Podívám se na svoje bosá chodidla. V podmínkách účasti bylo, že budeme bez bot, abychom se pevně spojili se zemí a možná s celým vesmírem. Jen děti mají gumáky, Karolína by je po zahradě bosé běhat nenechala. Ruce i nohy jim nepochybně ošetřila repelentem i krémem na opalování s nejvyšším možným ochranným faktorem, ona je takový ochranný typ, nikdy se Martina nevzdá. Slyším ji, jak se mi hlasitě směje. Je jedna z mála, které nevadí s Georgem anglicky konverzovat o léčivých kamenech a uvolnění emocí nahromaděných v průběhu života.

„To je hroznej jantar,“ přijde mi oznámit Martin s plnou pusou. Na rtech má přilepené drobký od kremrole a v ruce drží skleničku vína, kterou mi podává. Nechci, aby za mnou chodil, když nechce od Karolíny odejít, ale tu skleničku si od něj vezmu. Netuším, kde našel víno, když tady všichni pijí jenom vodu s citronem a vlažný čaj jako v porodnici. Už jsou to tři roky. Už nekojím, už nemám co, ani kdybych sebevíc chtěla, nic ze sebe nevyžďímám. Už ani kapku. Chce se mi brečet, ale tím svoje dítě nenakojím a Karolíně tu radost neudělám. Nechci, aby viděla, že se trápím, že se jí to daří. Počkám, až budu doma, ve své řadovce, kde bydlíme pořád jenom ve dvou, ale platí za ni Martin, o to se Karolína

opravdu postarala, aby zaplatil za všechno. Aspoň ze sebe může snadno dělat oběť, přetáhnout sympatie ostatních na svoji stranu. On nic, on akorát všechno platí a musí pořád poslouchat, jak se s Karolínou dohadujeme o blbosti. Už i Saša si myslí, že je chudák.

„Máma je konečně šťastná.“

„Ten chlap je obvyčejnej podvodník. Ty svoje šutry prodává za tři tisíce!“

„Nemáš ho rád,“ řeknu zbytečně. Ani já ho nemám ráda, ale kvůli mámě se snažím. Aspoň dneska, když má ty narozeniny.

„Hraje si na Boha, statik.“

„Máma je konečně šťastná,“ zopakuju. „Potřebuje se zabavit. A něčemu věřit.“

„Nevím, jestli nebylo lepší, když si kupovala hrnce v akci a z nudy chodila do kostela. Byla ses podívat za stodolu? Lidi tam sedí na nějakým starým koberci a pletou košíky. Magoři.“

„My všichni dohromady jsme jedna společná energie.“ Tvrdí máma.

„Seš nalitá, nebo co?“

„Nechceš jít se mnou do stodoly?“ navrhnou s pohledem upřeným do dálky na Karolínu a rovnou jdu napřed, vím, že Martin dorazí za pár minut. Sex je to jediné, čím ho dokážu ovládat. Rychle vklouzne dovnitř, aby ho nikdo neviděl. Pořád jsem zakázaná, přitom spolu máme dítě, to s Karolínou nemá. Měla bych být na prvním místě! Zavřu velká dřevěná vrata a odsunu svoji starou vespu, na které už dávno nejezdím, to není nic pro matky s dětmi. Už si nepřipadám svobodná. Už zase se ponižuju. Budu menší a ještě menší, až budu nejmenší na celém světě. Po ránu, na louce, v létě po kvítku... nevím, jak je to dál, máma čítává Martínkovi před spaním básničky a on mi je pak s nadšením recituje, neumí *R*, ani sykavky mu nejdu, ale poezii má rád, nevím, po kom to má. V mém životě moc poezie není, ve stodole to smrdí ředidlem a po vnitřní straně stehů mi stéká sperma, které si jen v rychlosti utřu špinavým hadrem.

„Máš trochu povolenej zadek,“ prohodí Martin ještě trochu zadýchaně, zatímco si zastrkává košili do kalhot. Běhá, plave, posiluje. Je v kondici.

„Povolenej zadek?“

„Celá jsi trochu povolená. Dřív jsi běhala.“

Zavřu dveře stodoly a doběhnu ho. „Nemůžu běhat, když mám v háji kotník.“

„Tak třeba jezdi na kole,“ doporučí mi. „Neděláš nic. Nemáš žádný koníčky. Pamatuješ, jak jsi u televize vždycky dělávala dřepy? To by ti pomohlo. Nevidím u tebe už žádnou snahu o nic.“

Zrudnu, chce se mi brečet. Sakra, nebudu brečet kvůli tomu, že už nedělám ani dřepy. Fakt mi teď pomůže dřep?

„Strašně jsi z pohodlněla, Rebeko. Karolína si toho všimla taky,“ pokračuje Martin. Nechápu, co to do něj dnes vjelo.

Natruc ten dřep udělám a pak ještě dalších pět, aby tu snahu viděl.

„Nech ji, proboha,“ ozve se Saša za mými zády. „Musí se šetřit, když je zase v tom.“

Překvapeně se k ní otočím a ona na mě jen mrkne a podá mi svoji termosku, abych se napila.

„Nechcete si taky uplést košík?“ nabídne nám Johana.

„Proč košík?“

„Prý to uklidňuje.“

Čtvrtý rok

Koukám na svůj košík a potom chvíli z okna na lípu. Pletení mě opravdu uklidňuje. A ta lípa a listy na ní taky. List přesně ví, kdy má strom opustit a spadnout na zem. Nedrží se na něm zuby nehty jako blázen. Poznává, kdy je konec. Chce se mi spát, ale to se mi chce po těch lécích pořádku. Divný stav, ve kterém se vůbec nic neděje, nic mě nenapadá, a to prázdno mě netrápí. Měla bych to všechno všem nějak vysvětlit, ale nemůžu mluvit. Marně hledám slova, do kterých bych to svoje nic zabalila. V krku mám zátku. Slova jsou teď málo na pocity a pocity taky nejsou k dostání. Jediné, co cítím, jsou kopřivy, to jak mi máma včera umyla vlasy svým šamponem, který sem přinesla spolu s hovězím vývarem. Ve větvích lípy zpívá kos, aspoň teda Martin tvrdí, že ten strom je lípa a ten pták je kos, já jsem si myslela, že je to pěnkava, třeba, protože kos mi vůbec nezní jako zpěvný pták a pěnkava jo.

Z vedlejší postele se zvedne jedna žena a odejde na chodbu. Je nás tady dohromady šest. To mě překvapilo, nejspíš jsem si myslela, že tady budu sama, ale jsem teď ve stavu, kdy je mi to jedno, a v pondělí mě přesunou, říká máma, prý to zařídila Karolína. Ona vždycky všechno zařídí, o všechno se postará. Asi bych jí měla být vděčná, ale bylo pro mě jednodušší se zbláznit.

Je sobota, aspoň myslím.

Přivezla mě sem sanitka. Nikdy dřív jsem sanitkou nejela, ani jsem nepředpokládala, že zrovna ve čtvrtek odpoledne jí pojedou, ale stalo se. Ráno jsem vstala v sedm jako vždycky, udělala jsem Martínkovi toast s marmeládou, protože on

má teď období toastů s marmeládou, našla jsem mu poslední čisté tričko s pokémonem, protože má teď období pokémonů, a odvezla ho i s Martinou do školky. Oba chodí do stejné, drahé, soukromé, bilingvní, protože to dává smysl, Karolíně rozhodně. Mně už nedává smysl nic, připadám si jako figurka na její šachovnici a v rozvozu dětí se s ní poslušně střídám, jeden týden ona, druhý týden já. Bylo by zbytečné, kdybychom každý den jezdily obě, když od sebe bydlíme jen pár metrů a Martínek má konečně ty tvářičky, jak máma chtěla. Je to spokojené, zdravé, šťastné dítě. Vypadá, že mu vůbec nic nechybí, nic nepotřebuje měnit. Ke Karolíně i Martině dost přilnul. Jejich sourozenecká láska mi celou situaci komplikuje, ale nemůžu přece svému dítěti zakazovat sestru a neumím mu dost dobře vysvětlit, že to jeho sestra není, když Martinovi říká tati.

Všichni jsou spokojení s tím, jak to je.

A já si připadám jako blázen, tak chodím na terapii. Každý čtvrtek v jednu hodinu odpoledne. Obvykle hodně brečím, ale mě už rozbrečí kdeco. Přestala jsem se kvůli tomu dokonce i líčit. Učesat jsem se, pravda, mohla, ale dnes jsem nenašla sílu ani na to. Jsou lepší dny a horší dny. V těch horších si prostě jen stáhnou vlasy do culíku a na obličej si dám roušku. Je covid.

„Zapomeňte na chvíli na to, že vás sem poslala Karolína,“ zarazí mě terapeutka, když jí tu informaci zopakuju. Udělám to na každém sezení. Připadá mi to důležité. Pořád jí dávám najevo, že bych si měla najít jinou terapeutku, přitom sem pořád chodím, protože je skvělá, Karolína tvrdí, že nejlepší, chci mít nejlepší terapeutku ve městě a nechávám Martina, aby za to platil. Ať platí za všechno!

„Omlouvám se.“

„Nemusíte se za nic omlouvat, rozumím tomu, odkud pramení vaše emoce. Napsala jste mi ten seznam?“

Kýynu a z kabelky vytáhnou složený list linkovaného papíru, který jí podám. „Jsou tam jen tři body, omlouvám se.“

„Nemusíte se za nic omlouvat,“ připomene mi znovu, ale zároveň se zatváří poněkud nesouhlasně. Byla by ráda, kdybych její úkoly plnila, proto mi je dává, těch deset bodů bylo součástí mé léčby. Měla bych najít aspoň deset věcí, které jsem odhodlaná ve svém životě nadále nedělat, i kdyby mělo jít o nepodstatné drobnosti. Tak znělo zadání.

„Možná prostě nepotřebuju měnit tolik věcí,“ pokrčím rameny a pokusím se o úsměv.

Zuzana, tak se moje terapeutka jmenuje, otevře seznam a rovnou u prvního bodu svrstí čelo. „Nebudu si vymýšlet, že jsem těhotná,“ přečte nahlas. „Vy jste si vymyslela, že jste těhotná?“

„Za to může Saša,“ svedu to na ni. „Už to neudělám.“ Stejně to k ničemu nebylo. Martin se sice rozvedl, ale jinak se nic nezměnilo a Karolína se na to dítě těšila, ona je taky blázen.

„Nebudu si vymýšlet, že jsem potratila,“ čte Zuzana dál. Když to čte takhle nahlas, připadám si hrozně, ale musela jsem si vymyslet potrat, když jsem těhotná nebyla, to dá rozum.

U třetího bodu Zuzana jen opět svrstí čelo. „Vy to pořád děláte, Rebeko?“ zeptá se, aniž zvedne hlavu.

„Dělám.“

„Myslela jsem, že jste s tím přestala dávno. Sama jste mi tvrdila, že už to neděláte.“

„To jsem vám lhala.“

„Když mi budete lhát, nikam se neposuneme.“

„Já vím.“

„Chcete přece, abych vám pomohla, Rebeko.“

„Ano,“ potvrdím jí.

„Dobře.“ Zuzana konečně zvedne hlavu. „Dobře,“ zopakuje. „Za chvíli zavrou kvůli covidu bazény a tím se to vyřeší,“ mrkne na mě, asi aby mě uklidnila, protože už zase brečím. Pořád čichám Martinovi k plavkám. Pořád na něj žárlím. Nikam se neposunuju.

„Nemůžu se tam vrátit.“ Vysmrkám se do papírového kapesníku.

„Domů?“

„Jestli se tam vrátím, tak umřu.“

„To, co se vám děje, není v životě to nejpodstatnější, nejpodstatnější je to, jak si dané životní události vykládáte, tedy jak na ně vy sama nahlížíte.“

„Máte pocit, že si to všechno vymýšlím?“

„To netvrdím. Jen byste se na svůj život měla začít dívat z jiného úhlu, nemusí to být jen o tom, že trpíte a že se vás někdo pokouší zničit. To je ten váš jediný výklad.“

„Vy to nechápete, nikdo to nechápe. Já ji nenávídím.“

„Karolínu?“

„Jo. Jestli na mě ještě jednou zazvoní, tak se zabiju.“

„Bylo vám líp, když jste bydlela jinde? Můžete přece znovu bydlet kdekoliv jinde.“

Zavrtím hlavou. „Nedává to smysl,“ zopakuju to, co si o mém bydlení kdekoliv jinde myslí Karolína. Pořád opakuju, že se domů vrátit nemůžu, že se tam prostě nevrátím, přitom moje hodina už uplynula, měla bych zaplatit a odejít, jako každý jiný slušný člověk, místo toho jsem pořád v čekárně, kam mě Zuzana posadila, protože jí přišel další klient. Když mě tam po další hodině najde na podlaze schoulenou do klubíčka, domluvíme se, že zavolá sanitku, tu, o které jsem mluvila na začátku, přijde mi to jako skvělé řešení, anebo jediné možné řešení v téhle chvíli, cítím se trapně a nedospěle, potřebuju, aby se o mě někdo postaral, někdo jiný než Karolína, a tak se ocitnu tady. V Bohnicích.

Umístili mě do prvního patra na ryze ženské, akutní oddělení, dali mi pokoj s výhledem na stromy, pět spolubydlících a neurolog. Je mi po něm nijak, což je mnohem lepší, než když mi bylo hnusně. Spím, jím, pletu a jsem. To stačí. Musí to stačit.

„Nepřijde ti, že jsme všichni strašně malí?“ zeptám se Saši, když mě po dvou a půl týdnech přijde navštívit.

„Já mám metr sedmdesát osm.“

„Myslela jsem obrazně. Proti celému světu nejsme nic.“

„Jo, to jo, to ne. Jak to myslíš?“

„Pokusíme se vyřešit svoje problémy a pak umřeme,“ řeknu. Myslela jsem, že touhle dobou už budu dávno doma, že to byl jen zkrat a touha po Martinově pozornosti, ale po pohovoru s doktorem Zábranou mi došlo, že když to tady urychlím, nikam se neposunu, a tak jsem se z jedničky přesunula na trojku do třílůžkového pokoje, nasadila antidepresiva a začala chodit na skupinové terapie. Pomáhá mi vědomí, že ostatní jsou na tom mnohem hůř než já. Znovu dělám dřepy, chodím na keramiku, skládám puzzle, dají se tady plést i košíky. Martina to rozčiluje. Mám přece dítě. Nemůžu se na něj vykašlat. Nechat se tady v klidu zavřít a plést si debilní košíky.

„Jsi magor?!“ křičel na mě posledně. Už mu došla trpělivost, pak se omlouval, že se neudržel, ale stejně si myslí, že magor jsem. Ještěže máme Karolínu. No jistě. Ještěže máme Karolínu.

„Někteří lidi toho stihnou i víc.“ Saša vytáhne z tašky hruškový kompot a položí ho na stůl v jídelně, která funguje i jako návštěvní místnost. Venku prší, jinak bychom si sedly na zahradě na lavičku. „Třeba Patrik se rozhodl bojovat za práva menšin, říká Johana, že se teď hrozně angažuje. Chodí na demonstrace a píše dopisy do sněmovny.“

„Protože se ho to týká. Hruška je fajn,“ přečtu si ze štítku.

„Johana začala dělat kompoty.“

„Já jsem upletla košík,“ pochlubím se.

„Dobrá,“ pochválí mě. „Moje máma dělala kompoty pořád, když jsem byla malá, pořád se doma zavařovalo, každý měl doma ten velký hrnec. Měli jste ho taky?“

„Jo, máma má všechny hrnce. Už se na mě nezlobíš?“

Saša mávne rukou.

„Mělas pravdu, měla jsem problém.“

„To máme všichni.“

„Tak aspoň víme, že žijem, že jo?“

„Já si občas připadám mrtvá,“ přiznám se jí. „Promiň, to muselo být strašný, když na tebe někdo mířil zbraní. Já bych se zbláznila.“

„Dyt ses taky zbláznila,“ připomene mi Saša, kde jsem, a zasměje se tomu. „Jsem v pohodě,“ řekne po chvíli. „Měla jsem štěstí.“

„Já mám neurol.“

Saša se soucitně usměje, otevře sklenici s kompotem a donutí mě vzít si hrušku, ačkoliv já hrušky moc nejím. Ani ty, co jsou fajn. „Vezmu pár skleniček k nám do práce,“ řekne.

„Stejně nechápu, že můžeš dělat s těma starýma lidma.“

„Já nechápu, že můžeš pořád sedět doma, to se pak nediv, že skončíš tady.“

„Já se tomu nedivím.“

„Měla bys taky někam odletět.“

„Ty fakt odletíš?“ Saša o práci letušky přestala mluvit. Anebo jsem ji možná jen přestala poslouchat. Už jsem stejná jako ona. Už řeším jenom samu sebe, ale Zábrana tvrdí, že teď musím. Že moje psychická pohoda je na prvním místě.

„Jasně že jo. Už umím kraul. Hádej, za kolik uplavu stovku.“

„Při pádu letadla je důležitý zaplavat rychle stovku?“

Saša pokrčí rameny. „Prostě musím umět dobře plavat. Je ten kompot dobřej? Johana bude chtít recenzi. Znáš ji.“

„Jo, je dobřej.“ Opravdu. Je sladký, ale ne protivně, a ty hrušky křupou. „Není to rozblemcaný.“

„Já trochu jo,“ přizná se Saša.

„Já hodně. Karolína mě posledně dokonce objala, když viděla, v jakém jsem stavu.“

„Ona je prostě hrozná kráva.“

„Třeba si za to můžu sama.“ Držela jsem jako hadrová panenka. Nepovedlo se mi ji od sebe ani odstrčit. Za celý poslední rok se mi povedlo jenom fňukat a uplést jeden jediný košík.

„Musíš se sebrat a odejít. Teda až tě odsud pustěj. Kdy tě pustěj?“

„Za deset dní.“

„Tak za deset dní si sbalíš saky paky a zdrhneš.“

„Já kvůli tomu kotníku pořád nemůžu běhat.“ Zase fňukám.

„Tak pojedeš na kole!“

Pátý rok

Přede mnou je dlouhá prašná cesta, lemovaná poslušně rozestoupenými cypřiši, mezi kterými se v pravidelném rytmu objevují olivové farmy na straně jedné a vinice na straně druhé. Roviny střídají táhlá stoupání, aby se mi náhle v cestě zjevily prudké kopce. Široko daleko není ani živáčka, jen občas narazím na osamocený statek a jednou se přede mnou objeví středověký klášter. Nezastavuju. Nepotřebuju odpočívat ani nic obdivovat nebo si fotit na památku. Nejsem turistka. Nerozumím vínu a ani slovo italsky. Mám za sebou zhruba polovinu dnešní trasy z celkových čtyřiceti kilometrů s průměrným převýšením kolem sedmi set padesáti metrů. Čas mám skvělý a lýtka mě nepálí, ale nedokážu se soustředit na výkon a v těle se mi nevyplavují téměř žádné endorfiny. Necítím štěstí. Nic. Jen jakousi marnost, kterou moje monotónní šlapání do pedálů umocňuje. Do očí mi svítí ostré slunce a krajina kolem mě působí navzdory kopcovitému terénu stojatě a placatě jako zelenožlutý obraz na zdi. Je mi už takové horko, že cítím, jak mi z vlasů vzadu na krku stéká pot pod tričko. Utřu si ho do ručníku, který mám přehozený přes rídítka. Napiju se energetického nápoje s příchutí jahody, aniž přestanu šlapat, trochu se přikrčím a zrychlím, upřeně zírám před sebe a představuju si, že pořád jen nestojím na místě. Že jedu někam daleko a pryč odsud. Musíš se líp napojit na svoje tělo, říká máma. Musíš si

to vizualizovat, říká Johana. Vytiskni si, co si přeješ, a připíchni si to na nástěнку. No dobře, ale nebude to to dítě bolet?

„Mami, pojď stavět.“

Lehce sebou trhnu a vrátím se z barevného Toskánska zpět do své šedivé posilovny v přízemí našeho domu. Dostala jsem ji od Martina k Vánocům. Malou krabičku s malým klíčem, abych před ním mohla ujet, kdykoliv budu chtít, a přitom být pořád doma s ním, když tady teď konečně bydlí. Konečně jsme rodina, to jsem vždycky chtěla. Měla bych být šťastná, ale nejsem, nejsem v pohodě a ani nemám tiskárnu.

„To zvládneš sám.“ Stavět něco podle plánu mi nejde a to pitomé lego mi s každým dalším dílkem připomíná, že nesmíte vynechat žádný krok a v žádném předechozím udělat chybu, ani jednu, ani malou, jinak se budete muset vrátit a zkontrolovat to a celé to přeskládat. Nechci se vracet až na začátek, to radši pojedu dopředu někam úplně pryč a nechám za sebou všechny ty špatně poskládané malinkaté kostičky, které už bych od sebe neoddělila zuby ani jídelním nožem.

„Nezvládnou.“

„Zvládneš,“ snažím se přesvědčit toho pětiletého kluka, že je mnohem lepší než já.

On mě chytí za nohu.

„Pust mě, broučku, ať se nezraníš.“

„Nepustím.“

„Martine, pust mě!“ zvýším hlas a trochu ho kopnu, jenom trochu, určitě ne tak, že bych mu chtěla ublížit nebo ho od sebe odstrkovat, chci jen dojet do cíle, cíle jsou důležité, říká pan doktor Zábrana. Jeden malý cíl denně a pak mu s tím legem pomůžu, není nutné kvůli tomu plakat a vyčítat mi, že jsem nejhorší máma na světě, co do něj pořád kope, on to řekne tátovi, že do něj kopu, a tetě taky. Tak jo, řekni to všem. Řekni jim, jak jsem hrozná, když se nikdo nedívá! Všechno se zkomplikovalo kvůli tobě. Do téhle pitomé řadovky jsem se přestěhovala kvůli tobě.

Jsem v pasti kvůli tobě. Zbláznila jsem se kvůli tobě. Nevzdávám to kvůli tobě. Jsi jediný, kvůli komu ráno vstávám a aspoň o něco se snažím. Nechci tě z ničeho obviňovat. Nemůžeš za všechno, nemůžeš za nic. Jsi cíl.

„Kája se mnou staví!“ potáhne nosem.

„Jo, Karolína dělá všechno dobře.“

„Já jdu za ní.“

„To rozhodně nejdeš.“ Slezu z kola a utřu si zpocený obličej do ručníku.

„Ty mi nic nedovolíš.“

„Co je to za blbost? Koupila jsem ti lego, i když nemáš narozeniny ani nic, a můžeš si ho stavět klidně uprostřed obývacího, dělej si, co chceš, ale nech mě, proboha, aspoň chvíli na pokoji!“

Martínek se na mě zadívá jako na nepřítele. „Nemluv na mě!“ vykřikne.

„Tak tady nestůj.“

„Nemluv!“ zakřičí a vši silou do mě strčí.

„Uklidni se, nebo dostaneš na zadek.“ Nikdy na zadek nedostal, ačkoliv Martin tvrdí, že by občas měl, protože je nevychovaný. Přece ho nebudu trestat za to, že ho vychovat neumím, za to šílené prostředí, ve kterém vyrůstá, za ten zmatek, hádky, nejistotu a dusno. Za to, že pořád šlapu na jednom místě v té toxické louži.

„Zase mě budeš mlátit!“

Zalapám po dechu. Já ho přece nemlátím. Na zadek dostal jenom jednou jedinkrát, bylo to jen plácnutí, za které jsem se mu stokrát omluvila. Prostě mi ujely nervy. „Já tě přece nemlátím.“

„Mlátíš. Mlátíš mě po hlavě!“

No dobře, občas dostane pohlavek, ale to je úplně neškodné gesto, kterým mu výchovně pročešu vlasy, to ho nemůže zabolet ani trochu. „To už přeháníš,“ udělám jeden krok směrem k němu, on se mě lekne a uteče pryč. Měla bych za ním jít a omluvit se mu za to, že ho mlátím, i když ho nemlátím, ale rozhodnu se před tím vším znovu prostě ujet. Monteliscai, Pontignano, Monteriggioni,

San Gimignano, možná se naučím hrát na piano, Zábřana tvrdí, že hudba léčí.

„Jsem doma,“ ozve se z předsíně, když se zavřenýma očima projíždím labyrintem úzkých uliček s tunely.

Vždycky se vítězně usměju, když to Martin řekne. Tady je doma. My jsme jeho domov. Má jenom jeden. Tady ten. Má jenom mě a Karolínu a tu holku, co si v mobilu uložil jako Milana. Jsem vyčerpaná kontrolou jeho tašek, kapes, mobilu i bankovního účtu. Bolí mě pusa z toho, jak mu ho pořád kouřím, abych byla lepší než Milan. Pořád k těm jeho plavkám čichám. Už vůbec nesmrdí chlorem.

„Jsem dole!“

„Jo, jdu.“

„Nezapomeň si vytáhnout z tašky plavky.“

„Proč jsi mi pořád volala?“ Martin přijde až ke mně. Nechal si udělat nový zub, sluší mu to, když se směje, ale teď se nesměje. V ruce má kytici bílých tulipánů.

„Už ani nevím.“

„Jak ti mám vzít telefon, když plavu?“

„Nevím,“ zopakuju. „Máš hlad?“

„Ne, už jsem jedl,“ políbí mě na ústa. Vždycky na ústa. Nejsme kamarádi ani sourozenci, co by se líbali na tvář. Pořád se milujeme. Třikrát týdně. Na tom trvám. Nakoupila jsem spoustu sexuálních pomůcek, vibrátory, gely, kolíky, kurýr sem pořád něco vozí, už jsem ve VIP klubu, ale moc VIP si teda nepřipadám. Martin má nejradši, když hraju, že jsem špinavá kurva, tak hraju, že jsem špinavá kurva, já zahraju cokoliv, co si bude přát, nedopustím, aby si v sexu na cokoliv stěžoval, to je cesta do pekla, po které se kdysi vydala Karolína, ale v tom pekle jsem se nakonec ocitla já. Jak se jí tohle, sakra, povedlo?

„Kde jsi jedl?“

„Lezl jsem kvůli tobě přes plot,“ řekne trochu našťavaně, jako bych ho snad k tomu sama přemlouvala, a dá mi tu kytku.

„Děkuju, ta je krásná. Kde jsi jedl? Upekla jsem kuře.“

„Kolik jsi ujela?“ vyhne se znovu odpovědi. Dělá, že neslyší.

To dělá často, ukrájí si ze dne pár minut klidu. Dobře ví, jakou dokážu udělat scénu.

„Nevím, dvacet pět asi. Už mě to nudí, znám ty trasy nazpaměť.“

„Tak si kup další.“

Jo, koupím si nové trasy a tím se všechno vyřeší.

„Třeba někde na Aljašce, tam by mohlo být hezky.“

Dobře, pojedu na Aljašku.

„Třeba potkáš medvěda.“

Třeba potkám medvěda.

„To by tě mohlo bavit.“

Sežere mě medvěd. To mě bude bavit. „Hm.“

„Podařilo se nám rozparcelovat ty pozemky v Hostivaři. Konečně. Dneska má pořád někdo s něčím nějaký problém a každý natahuje ruce, aby si pro sebe něco urval. Těch tulipánů tam bylo snad tisíc, v Hostivaři, chápeš to?“

Nechápu. Nechápu, proč mi přinesl kytky ani proč jde nahoru stavět s Martinem lego. Obvykle nic takového nedělá. Chytnu ho na schodech za paži. „Kde jsi jedl?“

„U Karolíny,“ vzdá to. Ví, jak moc nesnáším, když jí říká Kájo.

„Ty jsi jedl u Karolíny?“ Její jméno se mi převalí na jazyku jako slizká dršťka, kterou máma kupuje v celku a pak ji doma na kuchyňské lince krájí na proužky. George má rád dršťkovku, ta v Londýně nebyla k sehnání.

„Jo, kuře,“ řekne zbytečně. „Z parní trouby,“ dodá ještě zbytečněji. „Káj... Karolína si koupila parní troubu. Prej je z ní všechno štavnatější a zdravější. Štavnatý to bylo, to musím uznat.“

Tak on to musí uznat!

„Nemohl jsem vědět, že taky pečeš kuře.“

Mohl. „Je neděle.“ Každou neděli pečú kuře jen proto, že je na to Martin u Karolíny zvyklý.

„Tak si ji uděláme hezkou, ne?“ pokusí se mě pohladit.

Ucuknu. Nechci, aby se mě dotýkal, cokoliv s Karolínou se mě pořád hodně dotýká. Nikdy to neskončí, vždycky tím budu dotčena. Dotčená Rebeka. Mám to napsané v obličejí a v papírech od doktorky, kterou mi Karolína sehnala. „Co zase chce?“

Martin se na chvíli zamyslí a pak se nejspíš rozhodne, že už to chce mít hlavně za sebou. „Dítě.“

„Jaké dítě?“

„Moje.“

„Martínka?“ Martínka už jí nikdy nedám, ani na týden, ani na nedělní odpoledne, ani na vteřinu. Kvůli jeho střídavé péči jsem se zbláznila.

„Proboha, ne, jiné dítě.“

„Nemáš jiné dítě,“ namítnu o něco klidněji.

„Mám. V mrazáku.“

„Ty máš v mrazáku dítě?“ Nikdy bych nevěřila, že tuhle otázku někdy vyslovím nahlas a budu ji myslet smrtelně vážně.

„Nechali jsme si kdysi zamrazit embrya... Proč mě mlátíš?“

Jen jsem ho plácla přes rameno. „A ty jí dovolíš je použít?“

„A co mám podle tebe dělat? Dělán všechno, co vy dvě chcete, jestli sis nevšimla.“

„No hlavně ze sebe nedělej chudáka.“

Martin mávne rukou. „Jste jedna jak druhá.“

Tak to ne. „Opovaž se mě s ní srovnávat, víš, že to nesnáším.“

„Tak ji pořád neřeš. Co ji pořád řešíš? To už je úplná posedlost. Karolína tohle, Karolína tamto. Ona ti chce akorát pomáhat, co na tom nechápeš? Ona s tebou nebojuje. Má tě ráda a Martina bere jako vlastního.“

Udeřím ho do ramene. „Idiote!“ Hlasuju pro totální zkázu celé neděle. Kuře pitomé. Zdravé. Šťavnaté.

„Dlužím jí to. Vědělas, do čeho jdeš,“ procedí mezi zuby. Zní to jako trest, který jsem si sama kdysi vybojovala jako vztekly pes.

Běžím za ním po schodech nahoru a potom do kuchyně.

„Máme filtr?“

Ne, nemáme filtr, máme kapsle! Filtr má Karolína. Chce se mi vyskočit z otevřeného okna, ale to bych se jen zbytečně dolámala.

„Myslel jsem, že máš děti ráda.“

Pevně se za zády chytím hrany kuchyňské linky, abych ho znovu nepraštila. Nesnáším agresi. Jenom se bráním.

„To ti nevadí, že teď vypadaj jak tři sněhuláci?“ pokračuje Martin. Dělá si ze mě srandu?

Moje pravá ruka sjede k tácu, na kterém leží Karolínina tvarohová bábovka.

„Tři? Vy máte tři sněhuláky?“ drmolím zmateně.

„Tři nebo čtyři, není to jedno?“

„Takže čtyři?“ snažím se v tom zorientovat. Cítím v dlani chladnou ocel velkého nože.

„Nevím přesně. Stejně to nevyjde,“ zopakuje a položí tulipány na stůl. „Nikdy to nevyšlo. Kdyby jo, tak by Martina nevypadala jako ten vůl.“

On na Zdeňka pořád žálí. Ještě se nevyrovnal s tím, že Karolína má dceru s někým jiným. Možná to další dítě s ní dokonce chce, všechno se mi to v hlavě motá, pod nohama se mi houpe podlaha a Martin se mi před očima vlní. „Ty to dítě chceš!“ obviním ho. K čemu mi bude, když ho zabiju? Měla bych jít a zabít Karolínu. Měla bych ten nůž položit zpátky na tác a nezabíjet nikoho!

„Vzala sis léky?“

„Opovaž se ze mě zase dělat blázna!“

„Dej ty tulipány do vody,“ řekne Martin, to mu poradil Zábrana, aby mi ve vypjatých chvílích dával praktické úkoly, které vrátí moji pozornost zpátky do běžného života. „Nosím ti tulipány a ty na mě akorát řveš.“

„To mám mlčet a jen tak tiše přihlížet tomu, jak si s Karolínou děláš čtyři děti?“

„Proboha, ona nechce čtyři. Takovej magor není. Chce jedno! Kde je nějaká váza?“

Martin udělá dva kroky ke mně a já se bodnu. Nevím, kde je nějaká váza. Nevím ani to, proč jsem nebodla jeho, když mě tak sere. Řvu jako raněné zvíře.

Šestý rok

Stojím uprostřed místnosti úplně sama a zmateně koukám po lidech na dřevěných židlích rozestavěných v kruhu kolem mě. Můj křik je nijak nevyděsil. Jejich výrazy zůstávají klidné, netečné, prázdné a nepřítomné. Tady uvnitř si rychle zvyknete na všechno, co venku není normální, tady vás donutí vyfukovat ze sebe všechny pocity jako vzduch z barevného nafukovacího donutu, když se jde domů z koupaliště. Ještě ho několikrát přeložit a pořádně zmáčknout, aby se vešel do tašky.

„Výborně, dobře, skvěle,“ pochválí mě takový mladý, příliš hubený kluk s kudrnatými vlasy a notýskem v ruce. Působí na mě jako student, zvědavě, nervózně a možná i trochu pobaveně, to by asi neměl. Sám tvrdí, že dramaterapii máme brát naprosto vážně. Pořád říká *výborně* nebo *dobře* nebo *skvěle* a občas to řekne hned za sebou a pak si do toho notýsku něco zapíše.

Ostatní mi zatleskají. Za to, že křičím. Za to, že neumím ovládat svůj vztek. Za to, že nejsem normální. Za to mi venku netleská nikdo. Nikdo mi tam neříká: Výborně, Rebeko; dobře, Rebeko; skvěle, Rebeko. Krásně ses bodla, Rebeko. Jdi se už laskavě bodnout, Rebeko! Vrátím se na svoje místo. Je moje místo tady v Bohnicích?

Vždycky když si myslím, že už je mi o trochu líp, tak je mi zas o hodně hůř. Moji až příliš horlivou snahu o normální rodinu a normální život střídá nahromaděná únava a nevyhnutelný

několikátýdenní útlum. Letos už potřetí. Šup do erárního pyžama. Na pokoj. Odpočívat. Počítat listy. A promarněné roky. Opravdu byly promarněné? Vždyť mám syna. A manžela. Konečně jsem vdaná! Vyhrála jsem. Ještě nevím, co přesně, ale určitě už nejsem druhá. Už bych všechno, co bylo, nejradši nějak odbyla, ale ta rána ve stehně nejspíš otevřela další rány, co nejdou tak snadno sešít jako nohu. Někde hluboko uvnitř jsem rozbitá a v nepořádku, a tak znovu vyprávím svůj příběh na terapeutických sezeních, koukám na strom, беру jiná antidepresiva, pletu další košíky, které mi jdou už hezky od ruky, a nic mi nedává smysl. Naštěstí po mně nikdo nechce, aby mi ještě něco smysl dávalo. Jsem blázen a ostatní se ke mně chovají jako k malému dítěti, nejvíc máma.

„Máš nůžky?“ zeptá se. Koupila mi nový klobouk, velký, látkový, ale je na něm nevzhledná visačka z Kauflandu. Pokusí se ji utrhnout. „Musíš mít klobouk.“

„Proč bych musela mít klobouk?“

„Je tam horko.“ Dá mi ho na hlavu a on mi zakryje půl obličeje.

„Ty se za mě stydíš?“

Máma mi ho místo odpovědi začne na hlavě rovnat, kdyby měl šňůrky, tak by mi je teď nejspíš pevně uvázala pod bradou, abych ho neztratila. „Ať nemáš úpal. Musíš si chránit hlavu.“

Už je to tady zase. Její starost o moji hlavu a o ty léky, co na ni беру.

„Nesmíš na přímé slunce. Kde máš od těch svých léků krabičku? Dej mi tu krabičku, George se chce podívat, co to vlastně bereš. Zabalila sis všechno? Já jsem minule zapomněla v nemocnici bundu a už mi ji nikdo nevrátil, taková pěkná bunda to byla, hnusnou by si nenechali, to dá rozum. Mělas tady na věšáku nějakou bundu, Rebečko?“

„Neměla.“

„A papíry ti dali? Já jsem minule musela v nemocnici čekat věčnost, než mi dali papíry, přitom věděli, že jdu domů, tak proč je neměli už připravené, to nechápu, pak se diví, že lidi